PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. gegužės 12 d.*

Byloje T-410/07

Jurado Hermanos, SL, įsteigta Alikantėje (Ispanija), atstovaujama advokato C. Martín Álvarez,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą P. López Fernández de Corres ir O. Montalto,

atsakovę,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2007 m. rugsėjo 3 d. VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 866/2007-2), susijusio su ieškovės pateiktu prašymu atkurti ankstesnę padėtį,

* Proceso kalba: ispanų.

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė I. Pelikánová (pranešėja), teisėjai K. Jürimäe ir S. Soldevila Fragoso,

posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

susipažinęs su 2007 m. lapkričio 16 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu ieškiniu,

susipažinęs su 2008 m. vasario 18 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartimi *Jurado Hermanos prieš VRDT (JURADO)* (T-410/07 R, nepaskelbta Rinkinyje) atmesti ieškovės prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones,

susipažinęs su 2008 m. kovo 10 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu atsakymu į ieškinį,

įvykus 2008 m. gruodžio 17 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 1996 m. balandžio 25 d. *Café Tal de Costa Rica SA* pateikė Vidaus rinkos derinimų tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) paraišką įregistruoti žodinį Bendrijos prekių ženklą JURADO kavai ir kitiems peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 30 klasei priklausančioms prekėms.

2 Kadangi VRDT prašomą prekių ženklą įregistravo Nr. 240218, 1998 m. rugpjūčio 5 d. *Café Tal de Costa Rica* (toliau – prekių ženklo savininkė) sudarė su ieškove *Jurado Hermanos, SL* sutartį dėl išimtinės licencijos naudoti nagrinėjamą prekių ženklą. Šioje sutartyje, kuri papildė kitą 1996 m. balandžio 15 d. tarp susitariančiųjų šalių sudarytą išimtinę licencinę sutartį, susijusią su dviem Ispanijoje registruotais prekių ženklais ir vienu Lenkijoje registruotu prekių ženklu, numatyta, kad licencijos trukmė – 48 metai, kitaip tariant, ji galioja iki 2046 metų. Apie šios licencijos suteikimą pagal iš dalies pakeisto 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) 22 straipsnio 5 dalį padarytas įrašas Bendrijos prekių ženklų registre.

3 2005 m. rugsėjo 26 d. laišku, laikydamasi Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnio 2 dalies, VRDT pranešė prekių ženklo savininkei ir išimtinę licenciją naudoti nagrinėjamą prekių ženklą turinčiai ieškovei, kad šio prekių ženklo registracijos galiojimo terminas baigiasi 2006 m. balandžio 25 dieną. Šiame laiške VRDT paaiškino registracijos

galiojimo termino pratęsimo tvarką ir nurodė, kad prašymas dėl tokio pratęsimo turi būti pateiktas iki 2006 m. balandžio 30 d. arba vėliausiai – iki 2006 m. lapkričio 1 d., šiuo atveju sumokant papildomą mokestį.

4 Kadangi per nurodytą terminą VRDT negavo jokio prašymo pratęsti registracijos galiojimo terminą, 2006 m. lapkričio 24 d. laišku prekių ženklo savininkei ji pranešė, kad šis prekių ženklas išbrauktas iš prekių ženklų registro nuo 2006 m. balandžio 25 dienos.

5 Remdamasi Reglamento Nr. 40/94 78 straipsniu, 2007 m. kovo 23 d. ieškovė pateikė prašymą atkurti ankstesnę padėtį. Ji nurodė negavusi 2005 m. rugsėjo 26 d. laiško, o apie tai, kad nagrinėjamo prekių ženklo registracijos galiojimo terminas nebuvo pratęstas, sužinojo visiškai atsitiktinai, radusi informaciją VRDT interneto tinklavietėje.

6 2007 m. gegužės 21 d. Sprendimu VRDT prekių ženklų ir registracijos departamentas atmetė prašymą atkurti ankstesnę padėtį, nes manė, kad ieškovė neįrodė, jog ji, atsižvelgdama į aplinkybes, ėmėsi visų reikalingų priemonių.

7 2007 m. gegužės 31 d. ieškovė, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 57–62 straipsniais, pateikė VRDT apeliaciją dėl 2007 m. gegužės 21 d. Sprendimo.

8 2007 m. rugsėjo 3 d. Sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) Antroji apeliacinė taryba atmetė apeliaciją net nenagrinėjusi, ar ieškovė įvykdė sąlygą pateikti įrodymus, jog ji, atsižvelgdama į aplinkybes, ėmėsi visų reikalingų priemonių. Apeliacinė taryba iš esmės nusprendė, kad ieškovė neturėjo teisės pateikti prašymo pratęsti nagrinėjamo prekių ženklo registracijos galiojimo terminą ar pateikti šiuo tikslu prašymo atkurti ankstesnę padėtį, nes prekių ženklo savininkė nebuvo suteikusi aiškaus įgaliojimo to daryti.

Šalių reikalavimai

9 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą ir patenkinti VRDT pateiktą prašymą atkurti ankstesnę padėtį,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, išnagrinėti bylą iš esmės, pripažįstant, kad ji turi suinteresuotosios šalies statusą nagrinėjamo prekių ženklo registracijos galiojimo termino pratęsimo procedūroje,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

10 Per posėdį atsakydama į Pirmosios instancijos teismo klausimą ieškovė nurodė, kad jos antrąjį reikalavimą reikia suprasti kaip Pirmosios instancijos teismui pateiktą prašymą pakeisti ginčijamą sprendimą.

11 VRDT Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

12 Grįsdama ieškinį ieškovė remiasi dviem (ieškinio) pagrindais, susijusiais, pirma, su teisės į gynybą ir teisės būti išklausytai pažeidimu, ir, antra, su teisės klaida, padaryta aiškinant Reglamentą Nr. 40/94. Pirmosios instancijos teismas mano, kad pirmiausia reikia nagrinėti antrąjį (ieškinio) pagrindą.

Dėl antrojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su teisės klaida, padaryta aiškinant Reglamentą Nr. 40/94

Šalių argumentai

13 Ieškovė iš esmės tvirtina, kad ginčijamame sprendime Apeliacinė taryba klaidingai aiškino Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 1 dalį ir 47 straipsnio 1 dalį, nes ši taryba laikėsi požiūrio, kad ieškovė nebuvo procedūros dėl prekių ženklo registracijos galiojimo termino pratęsimo šalis todėl, kad prekių ženklo savininkė jos aiškiai neįgaliojo prašyti pratęsti registracijos galiojimo terminą.

14 VRDT atmeta ieškovės argumentus.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

15 Pagal Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 1 dalį norint VRDT pateikti prašymą atkurti ankstesnę padėtį reikia, kad prašymą pateikiantis asmuo, pirma, būtų aptariamos procedūros šalis, antra, nors atsižvelgdamas į aplinkybes jis ėmėsi visų reikalingų priemonių, vis dėlto neįstengė laikytis VRDT nustatytų terminų, ir, trečia, dėl tokio nesilaikymo pagal Reglamento Nr. 40/94 nuostatas kilo tiesioginių padarinių – buvo prarasta teisė.

16 Kalbant apie pirmąją sąlygą, pažymėtina, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnio 1 dalį prašyti pratęsti (registracijos) galiojimo terminą gali prekių ženklo savininkas ar jo aiškiai įgaliotas asmuo. Iš to matyti, kad tik prekių ženklo savininkas ar jo aiškiai įgalioti asmenys gali būti laikomi procedūros dėl registracijos galiojimo termino pratęsimo šalimis.

17 Būtent, priešingai nei teigia ieškovė, iš Reglamento Nr.40/94 47 straipsnio 2 dalies pirmajame sakinyje numatytos VRDT pareigos pranešti turintiems registruotas teises į atitinkamą prekių ženklą asmenims apie registracijos galiojimo termino pabaigą neišplaukia, kad šie teisių turėtojai yra procedūros dėl registracijos galiojimo termino pratęsimo šalys. Kaip matyti iš Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnio 2 dalies antrojo sakinio, kuriame nurodyta, kad VRDT neatsako už informacijos nepateikimą, ir iš 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 303, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 189), 29 taisyklės antrojo sakinio, kur patikslinama, kad registracijos galiojimo termino pabaigai neturi įtakos tai, kad informacija nepateikta, Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnio 2 dalies pirmajame sakinyje numatyta tik VRDT pareiga teikti informaciją, o procedūros atžvilgiu ši pareiga yra papildoma, tačiau nesiekiama suteikti teisių nei prekių ženklo savininkui, nei kitiems asmenims.

18 Taip pat reikia atmesti ieškovės argumentą, kad tarp jos ir VRDT vykęs susirašinėjimas dėl įrašo apie licenciją naudoti prekių ženklą ir dėl tarp jos ir prekių ženklo savininko

kilusio ginčo įrodo, kad VRDT manė, jog ji yra „su bylos medžiaga dėl prekių ženklo susijusi šalis“. Pirma, Reglamente Nr. 40/94 nevartojama „su bylos medžiaga dėl prekių ženklo susijusios šalies“ sąvoka. Antra, VRDT susirašinėjimą su ieškove paaiškina tai, kad ieškovė turėjo licenciją naudoti prekių ženklą, todėl ji buvo šios licencijos registracijos procedūros šalis. Trečia, Reglamento Nr. 40/94 nuostatos nepriklauso nuo VRDT. Todėl net jeigu pasitvirtintų, kad VRDT klaidingai manė, jog ieškovė buvo registracijos galiojimo termino pratęsimo procedūros šalis, šios aplinkybės nepakaktų tam, kad toks statusas ieškovei būtų suteiktas.

19 Pagaliau turi būti atmestas ieškovės argumentas, kad jos su antrašte „Galutinė versija (2003 11 27)“ pateiktose gairėse dėl procedūrų VRDT (E dalis, 6 skyrius „Registracijos galiojimo termino pratęsimas“), kiek tai susiję su registracijos galiojimo termino pratęsimu, licenciją naudoti prekių ženklą turintis asmuo teisiškai prilyginamas šio prekių ženklo savininkui.

20 Pirma, reikia konstatuoti, kad procedūrą VRDT reglamentuoja Reglamentų Nr. 40/94 ir Nr. 2868/95 nuostatos. Kalbant apie VRDT interneto tinklavietėje skelbiamas gaires dėl procedūrų VRDT, pažymėtina, kad jos tik kodifikuoja elgesio taisykles, kurių pati VRDT numato laikytis, kitaip tariant, jeigu neprieštarauja aukštesnę teisinę galią turinčioms nuostatoms, jos apriboja VRDT, nes ši turi laikytis taisyklių, kurias pati nustatė. Tačiau šios gairės negali nukrypti nuo Reglamentų Nr. 40/94 ir Nr. 2868/95, ir tik atsižvelgiant į šiuos reglamentus reikia įvertinti ieškovės teisę pateikti prašymą pratęsti nagrinėjimo prekių ženklo registracijos galiojimo terminą.

21 Antra, ieškovės pateiktų gairių, nepaisant to, ar jos *ratione temporis* taikomos faktinėms bylos aplinkybėms, turinys neatitinka turinio, kurį ieškovė norėtų joms priskirti. Būtent ji tik iš dalies citavo gairių 6.3.1 punktą, praleisdama, kad „asmuo, turintis registruotą teisę į Bendrijos prekių ženklą, negali pateikti prašymo pratęsti registracijos galiojimo terminą, nebent <…> jį būtų aiškiai įgaliojęs Bendrijos prekių ženklo, dėl kurio registracijos galiojimo termino pratęsimo reikia pateikti prašymą, savininkas“. Taigi iš šių gairių nematyti, kad ieškovė, turinti licenciją naudoti prekių ženklą, būtų teisiškai prilyginta prekių ženklo savininkui, kiek tai susiję su registracijos galiojimo termino pratęsimu; atvirkščiai, tam, kad turėtų teisę pateikti prašymą pratęsti registracijos

galiojimo terminą, ji, kaip ir bet kuris kitas asmuo, turi turėti prekių ženklo savininko aiškų įgaliojimą ir įrodyti, kad toks įgaliojimas yra.

22 Todėl, kadangi vien dėl to, kad ieškovė turi licenciją naudoti prekių ženklą, ji nėra jo registracijos galiojimo termino pratęsimo šalis, reikia išnagrinėti, ar ji turėjo prekių ženklo, dėl kurio registracijos galiojimo termino pratęsimo reikia pateikti prašymą, savininko įgaliojimą.

23 Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia pastebėti, kad vykstant procedūrai VRDT ar procesui Pirmosios instancijos teisme ieškovė nepateikė tokio prekių ženklo savininko išduoto aiškaus įgaliojimo. Tai, kad VRDT ieškovei nepateikė aiškaus prašymo pateikti tokį įrodymą, šiuo atžvilgiu neturi reikšmės, nes ieškovė turėjo pareigą įrodyti, kad įvykdytos nuostatų, kuriomis ji ketino remtis, taikymo sąlygos, o VRDT neprivalėjo prašyti to padaryti.

24 Taip pat reikia atmesti ieškovės teiginius, kad, turėdama išimtinę licenciją, per licencijos galiojimo terminą ji turėjo teisę prašyti pratęsti prekių ženklo registracijos galiojimo terminą, jeigu prekių ženklo savininkas to nepadarė. Iš tiesų aiškus įgaliojimas paprastai gali būti įtvirtintas licencinėje sutartyje. Tačiau nagrinėjamu atveju licencinėje sutartyje šiuo klausimu nieko nenumatyta. Be to, net jeigu ieškovė teigtų, kad išimtine licencine sutartimi licenciją turinčiam asmeniui suteiktas įgaliojimas prašyti pratęsti registracijos galiojimo terminą ar kad reikia pripažinti, jog jis turi šį įgaliojimą, suteiktą kaip sankcija už prekių ženklo savininko tariamą piktnaudžiavimą teise ir teisės pažeidimą, reikia konstatuoti, kad šis teiginys neatitinka Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnio 1 dalies aiškaus teksto ir tikslo, kur numatyta, kad leidimas turi būti aiškus, ir nieko nekalbama apie sankciją privatiems asmenims.

25 Be to, ieškovės argumentas dėl to, kad kol pasibaigs Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnio 3 dalies trečiajame sakinyje numatytas „malonės laikotarpis“, negali būti priimtas teismo sprendimas, kuriuo prekių ženklo savininkė būtų įpareigota išduoti jai aiškų įgaliojimą prašyti pratęsti registracijos galiojimo terminą, nėra svarbus. Iš tikrųjų, net jeigu būtų įrodyta, kad to neįmanoma padaryti, tai negalėtų panaikinti Reglamento Nr. 40/94 47 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos sąlygos turėti aiškų įgaliojimą.

26 Pagaliau kalbant apie ieškovės argumentą, susijusį su tuo, kad vykdant administracinę procedūrą būtų galima geriau apsaugoti jos interesus negu pateikiant civilinį ieškinį, nes administracinė procedūra suteikia galimybę palikti prekių ženklą galioti, pažymėtina, kad tai – ieškovės nuomonė dėl galimų pasirinkti tinkamų teisinių priemonių, naudotinų tam, kad būtų apsaugoti jos komerciniai interesai, o už tokį pasirinkimą atsako tik ji pati. Atvirkščiai, toks pasirinkimas negali įpareigoti VRDT suteikti jai tam tikrą procesinį statusą administracinėje procedūroje nei šioje procedūroje pasiekti tam tikrą rezultatą. Taigi, jeigu siekdama gauti įgaliojimą prašyti pratęsti registracijos galiojimo terminą ieškovė nepasirinko teisminės procedūros, VRDT neturi ištaisyti šio nepasirinkimo suteikdama jai tokią teisę ir pažeisdama Reglamentą Nr. 40/94.

27 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad neturėdama aiškaus prekių ženklo savininko įgaliojimo prašyti pratęsti prekių ženklo registracijos galiojimo terminą ieškovė nebuvo registracijos galiojimo termino pratęsimo procedūros šalis, todėl negalėjo prašyti atkurti ankstesnę padėtį šioje procedūroje. Taigi dėl šios priežasties atmesdama ieškovės apeliaciją Apeliacinė taryba nepadarė jokios klaidos.

28 Kadangi nėra įvykdyta pirmoji Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 1 dalyje numatyta sąlyga, reikia atmesti antrąjį ieškovės (ieškinio) pagrindą ir nėra reikalo nagrinėti kitų šioje nuostatoje nustatytų sąlygų.

Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su teisės į gynybą ir teisės būti išklausytai pažeidimu

Šalių argumentai

29 Ieškovė teigia, kad ginčijamą sprendimą Apeliacinė taryba grindė būtent atsisakymu suteikti jai suinteresuotosios šalies statusą nagrinėjamo prekių ženklo registracijos galiojimo termino pratęsimo procedūroje. Atsižvelgiant į tai, kad, atvirkščiai, Prekių ženklų ir registracijos departamento sprendime neišreikšta abejonių dėl jos, kaip suinteresuotosios šalies, statuso, ji nemanė, kad apeliacijoje šiuo klausimu reikia pateikti savo paaiškinimus. Todėl prieš atmesdama apeliaciją dėl to, kad ieškovė nėra suinteresuotoji šalis, Apeliacinė taryba, kuriai buvo žinoma apie Prekių ženklų ir registracijos departamento sprendimą, turėjo gauti jos pastabas.

30 VRDT atmeta ieškovės argumentus.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

31 Pagal Reglamento Nr. 40/94 73 straipsnio antrąjį sakinį VRDT sprendimai gali būti grindžiami tik tokiais motyvais, dėl kurių šalys galėjo pateikti savo paaiškinimus. Šia nuostata Bendrijos prekių ženklų teisėje įtvirtinamas bendrasis teisės į gynybą apsaugos principas. Remiantis šiuo bendruoju Bendrijos teisės principu, asmenims, kuriems skirti valdžios institucijų sprendimai, turintys didelį poveikį jų interesams, turi būti suteikta galimybė veiksmingai išreikšti savo nuomonę. Teisė būti išklausytam yra taikoma visoms faktinėms ar teisinėms aplinkybėms, kuriomis remiantis priimamas sprendimas, tačiau ne galutiniam sprendimui, kurį ketina priimti administracinė institucija (žr. 2007 m. vasario 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Kustom Musical Amplification prieš VRDT (Gitaros forma)*, T-317/05, Rink. p. II-427, 24, 26 bei 27 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką).

32 Be to, iš teismų praktikos išplaukia, kad įmonės teisė į gynybą gali būti pažeista tik tiesioginį poveikį jos gynybos galimybėms turinčiu procedūros pažeidimu (2005 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *General Electric prieš Komisiją*, T-210/01, Rink. p. II-5575, 632 punktas ir jame nurodyta teismų praktika). Dėl galiojančių teisės į gynybą apsaugos nuostatų nesilaikymo administracinė procedūra pripažįstama neteisėta tik įrodžius, kad to nesant joje būtų pasiektas kitoks rezultatas (minėto sprendimo *General Electric prieš Komisiją* 632 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1991 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hercules Chemicals prieš Komisiją*, T-7/89, Rink. p. II-1711, 56 punktą ir 2003 m. rugsėjo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Atlantic Container Line ir kt. prieš Komisiją*, T-191/98, T-212/98-T-214/98, Rink. p. II-3275, 340 punktą).

33 Kaip buvo konstatuota nagrinėjant antrąjį (ieškinio) pagrindą, VRDT teisingai manė, kad ieškovė nebuvo registracijos galiojimo termino pratęsimo procedūros šalis, nes nepateikė prekių ženklo, dėl kurio reikėjo pateikti prašymą pratęsti registracijos galiojimo terminą, savininko aiškaus įgaliojimo. Šiuo atžvilgiu reikia pridurti, jog ieškovė niekada nenurodė, kad jeigu jos būtų paprašyta, ji būtų galėjusi pateikti tokį įgaliojimą. Iš to matyti, kad bet kuriuo atveju VRDT procedūra negalėjo baigtis kitaip nei Apeliacinės tarybos atliktu apeliacijos atmetimu.

34 Todėl reikia atmesti antrąjį ieškovės (ieškinio) pagrindą ir nėra reikalo nagrinėti, ar prieš priimant ginčijamą sprendimą ieškovė galėjo tinkamai pareikšti nuomonę dėl to, ar ji buvo registracijos galiojimo termino pratęsimo procedūros šalis.

35 Kadangi abu ieškovės pateikti ieškinio pagrindai atmesti, reikia atmesti tiek pagrindinius, tiek papildomus jos reikalavimus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

36 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi pagal VRDT pateiktus reikalavimus padengti išlaidas, įskaitant tas, kurios susijusios su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš *Jurado Hermanos, SL* bylinėjimosi išlaidas, įskaitant tas, kurios susijusios su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Paskelbta viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.